

Partea 1: Împăcarea (continuare - 4)

Cuprinsul

Ilustrații pe tema <i>împăcării</i>	1
Împăcarea lui Absalom.....	2
Împăcarea lui Mefiboșet	6
Împăcarea în Evanghelia după Luca	11
Nașterea lui Isus	11
Prezentarea lui Isus în Templu.....	13
Ispitirea lui Isus în pustiu	14
În sinagogă	14
Leprosul.....	15
Fiul văduvei	15
Ungerea lui Isus de către femeia păcătoasă	16
Gadarenul.....	17
Samariteanul milostiv.....	18
Marele banchet	19
Parabolele despre pierdere și regăsire	20
„Tată, iartă-i!”	23
Ultimele cuvinte ale Domnului înviat către ucenicii Săi	24

Ilustrații pe tema *împăcării*

După ce am analizat doctrina *împăcării*, vrem să ne preocupăm cu câteva pasaje din Cuvântul lui Dumnezeu care ilustrează acest subiect.

- În cazul *împăcării lui Absalom*, putem învăța multe despre adevărata împăcare din partea negativă; învățăm aici, ca să spunem așa, din greșelile altora.
- În *împăcarea lui Mefiboșet*, găsim elemente ale împăcării modelate de către Dumnezeu într-un mod minunat.
- În Evanghelia după Luca, *slujba împăcării* ne este prezentată într-un mod deosebit de clar.

Împăcarea lui Absalom

Acum dorim să ne preocupăm cu un pasaj din Vechiul Testament. În 2 Samuel 14, citim despre un incident în care sunt implicați David și fiul său Absalom. Relația lor este ruptă, dar există o împăcare.

Relatarea despre împăcarea lui Absalom ne arată principii importante ale împăcării prin (1) elemente pe care le regăsim în împăcarea noastră; prin (2) elemente care lipsesc în 2 Samuel 14; și prin (3) contraste între împăcarea lui Absalom și împăcarea noastră. Să analizăm mai îndeaproape acest capitol:

Absalom l-a ucis pe fratele său vitreg Amnon, un alt fiu al lui David. Chiar dacă Amnon nu este nevinovat în moartea sa - el a violat-o pe sora lui Absalom și nici măcar nu s-a căsătorit cu ea după aceea - fapta lui Absalom este cu greu altceva decât o crimă. Pentru a scăpa de pedeapsă, el fuge în străinătate. În ciuda tuturor lucrurilor, David îl iubește pe fiul său Absalom: „Împăratul David tânjea după Absalom” (2 Samuel 13.39). Ioab își dă seama că lui David îi lipsește fiul său și ia măsuri. El aduce o femeie înțeleaptă din Tecoa, pentru a-i spune lui David o poveste inventată: unul dintre cei doi fii ai ei își omorâse fratele și acum familia ei dorea să răzbune crima printr-o vărsare de sânge, astfel încât și ea să fie lipsită de ultimul ei fiu. Când David îi promite femeii că îi va susține cauza și va lua măsuri pentru ca fiului ei să nu i se întâmple nimic, ea îl întreabă (la îndemnul lui Ioab) de ce nu vrea să aibă grijă de Absalom în același mod, astfel încât acesta să se poată întoarce. David își dă seama acum că Ioab se află în spatele chestiunii și îl pune să-l aducă pe Absalom; cu toate acestea, Absalom trebuie să se întoarcă la casa lui, David însuși nu vrea să-l vadă. După doi ani, Absalom nu mai suportă această situație și îi cere lui Ioab să-l ducă la împărat. După ce Ioab nu răspunde nici la a doua cerere, Absalom pune să fie incendiat unul dintre câmpurile lui Ioab. În cele din urmă, Ioab îl întreabă pe David dacă Absalom poate veni totuși la el. David cedează și îl cheamă pe Absalom la el. Acesta s-a plecat cu fața la pământ înaintea împăratului și David îl sărută.

Absalom este, printre altele, o imagine a păcătosului de astăzi care - atâta timp cât nu s-a convertit - stă în fața lui Dumnezeu de partea ucigașilor Fiului Său, chiar dacă el însuși nu a stat la cruce acum 2.000 de ani. De aceea, această crimă îl apasă și pe el. Și, la fel cum Absalom era departe de David într-un ținut îndepărtat, păcătosul de astăzi este departe de Dumnezeu în domeniul unde stăpânește satan și păcatul.

Nepotul lui David și comandantul armatei, Ioab, a vrut să aducă o împăcare între Absalom și David. Nu știm care au fost motivele lui. Să fi fost vorba de dragoste? Sau a fost mai degrabă o mișcare ingenioasă din punct de vedere politic pentru a-și asigura nu numai favoarea împăratului, ci și pe cea a potențialului moștenitor (cel puțin povestea pe care el o spune este despre moștenitor [compară cu 2 Samuel 14.7])? În orice caz, Ioab însuși a fost dispus să coopereze la împăcare și a apelat la ajutorul unei femei înțelepte din Tecoa.

Partea 1: Împăcarea (continuare - 4) - Ilustrații pe tema împăcării

Așadar, găsim trei persoane implicate în realizarea împăcării și o persoană care a trebuit să fie împăcată. David, Ioab și femeia din Tecoa sunt toți trei implicați în aducerea lui Absalom înapoi; în privința aceasta, ei sunt în cele din urmă de aceeași părere. Așa cum inima lui David tânjea după o împăcare cu Absalom (2 Samuel 14.1¹), inima lui Dumnezeu Tatăl tânjește, de asemenea, după o împăcare a păcătosului (compară cu Luca 15.20²; 2 Corinteni 5.20³). Ioab dorea să-i ofere lui David bucuria împăcării fiului său și era pregătit să facă multe pentru aceasta. Și, așa cum Ioab era pregătit să meargă el însuși până la Gheșur pentru a-l aduce înapoi pe Absalom, Fiul lui Dumnezeu Însuși a devenit Om și a venit pe pământ și a mers la locul în care ne aflăm noi din punct de vedere spiritual - în moarte⁴ - pentru a îndeplini dorința Tatălui și a-i aduce înapoi pe păcătoși.

A existat o a treia persoană implicată: Femeia din Tecoa a lucrat la inima lui David pentru a-l face pregătit pentru împăcare. În același mod, Duhul Sfânt lucrează astăzi în inimi pentru a realiza această disponibilitate. (A se vedea și Luca 15.8,9, unde femeia din parabolă este o imagine a Duhului Sfânt). Dar în acest loc întâlnim o diferență crucială: Domnul Isus și Duhul Sfânt nu trebuie să intervină pe lângă Tatăl, spus cu reverență, ca să facă lucrarea de convingere, pentru a-L face milostiv față de noi. Mai degrabă, Duhul Sfânt lucrează de cealaltă parte: și anume, la noi - care ne-am îndepărtat de Dumnezeu prin păcatele noastre - pentru a ne face să acceptăm oferta de împăcare a lui Dumnezeu (2 Corinteni 5.18-21). În această privință, Ioab ar fi făcut mai bine să-i spună femeii: „Du-te la Absalom” în loc de: „Du-te la împărat”. Inima lui Absalom era cea care trebuia să treacă printr-o mare schimbare: ar fi trebuit să se pocăiască la fel ca tatăl său, David, care se pocăise după uciderea lui Urie.

Vorbirea femeii din Tecoa arată, de asemenea, o diferență față de lucrarea Duhului lui Dumnezeu, care vrea să convingă păcătoșii astăzi. În ceea ce privește cauza certei, care a făcut necesară împăcarea, ea a spus doar: „Roaba ta avea doi fii; și s-au certat amândoi la câmp și nu era nimeni între ei să-i scape; și unul a lovit pe celălalt și l-a ucis” (2 Samuel 14.6). Aici nu este clar cine este partea vinovată; problema vinovăției este în fundal. Într-o împăcare, însă, problema vinovăției trebuie clarificată și rezolvată. Cu regret, acesta a fost exact punctul pe care David l-a neglijat ulterior în împăcarea cu fiul său: vinovăția lui Absalom nu a fost abordată deloc.

¹ «Inima împăratului tânjea după Absalom» (2 Samuel 14.1).

² «Și s-a ridicat și a venit la tatăl său. Dar, pe când era el încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult» (Luca 15.20).

³ «Suntem deci ambasadori pentru Hristos; ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!» (2 Corinteni 5.20).

⁴ Compară cu 2 Samuel 14.2: «„Fă-te că jelești, te rog, și îmbracă-te cu haine de doliu și nu te unge cu untdelemn, ci fii ca o femeie care de multe zile jelește după un mort».

Partea 1: Împăcarea (continuare - 4) - Ilustrații pe tema împăcării

„Dumnezeu ... face planuri, încât cel alungat să nu rămână înlăturat de la El” (2 Samuel 14.14). Aceste cuvinte descriu impresionant cât de mult dorește inima lui Dumnezeu împăcarea omului. Dar aceasta este doar o latură a adevărului; cealaltă latură este: „Nu socotește nicidecum nevinovat pe cel vinovat” (Exodul 34.7). Dumnezeu reunește aceste două principii contradictorii în jertfa suplinitoare a Fiului Său. Prin aceasta harul primește posibilitatea de a-l ierta pe vinovat pe o bază justă și de a-l aduce înapoi. Dar căutăm în zadar această latură - cea a dreptății - în 2 Samuel 14. Și de aceea, rezultatul acestei împăcări este dezastruos: Absalom instigă la o rebeliune împotriva propriului tată și încearcă să-l ucidă.

Cauza rebeliunii lui Absalom și a intenției sale de a-l ucide pe David se află și în istoria lui David. David comisese o crimă și era astfel expus răzbunării unui răzbnător al sângelui. Ioab s-a folosit de acest punct slab din istoria lui David: „Ioab a pus cuvintele în gura ei [a femeii din Tecoa]” (2 Samuel 14.3) și o face să spună: „Să-și aducă aminte împăratul, te rog, de DOMNUL Dumnezeuul tău, ca răzbnătorul sângelui să nu mai mărească prăpădul și să nu nimicească ei pe fiul meu”. Și fără să clarifice dacă a fost vorba de crimă sau omor, adică fără să abordeze problema vinovăției, David poruncește rapid: „Viu este DOMNUL, că nu va cădea la pământ un fir de păr al fiului tău” (2 Samuel 14.11). Procedând astfel, el a ignorat instrucțiunea lui Dumnezeu, potrivit căreia nu numai un ucigaș neintenționat, ci chiar și un ucigaș de oameni trebuia să caute adăpost într-o cetate de refugiu (Numeri 35.11). Pe de o parte, cât de mult ne bucurăm că Dumnezeu nu lasă pur și simplu pe cei cinci drepti, când vine vorba de împăcare, ci că El acționează conform principiilor propriei Sale dreptăți! Și, pe de altă parte, cum putem să-I mulțumim pentru refugiu (cetatea) pe care ni l-a pregătit!

După ce David s-a lăsat convins să ia această decizie, femeia i-a atras atenția asupra comportamentului său contradictoriu: dacă el ar acționa astfel în acest caz, atunci cu siguranță nu trebuie să acționeze diferit în cazul lui Absalom! David ignorase deja problema vinovăției în cazul roabei și al celor doi fii ai ei. Acum, cu greu ar putea acționa diferit în cazul lui Absalom. Dar în ce încurcătură s-a băgat el, când nu a luat în considerare problema vinovăției, când a venit vorba de *împăcare!*

Așa cum inima lui David a fost dedicată fiului său Absalom, la fel inima lui Dumnezeu Tatăl a fost dedicată nouă; Duhul Sfânt a lucrat și pentru noi și în noi, iar Fiul lui Dumnezeu a împlinit voia lui Dumnezeu. Imaginea din 2 Samuel 14 este departe de ceea ce ni s-a întâmplat nouă: „Împăratul a zis: «Să se întoarcă acasă la el și să nu-mi vadă fața». Și Absalom s-a întors acasă și n-a văzut fața împăratului” (2 Samuel 14.24). Ioab nu-l putea duce pe Absalom mai departe de casa lui. Brațele tatălui, inelul, pantofii și cea mai bună haină, vițelul cel gras și sărbătoarea din casa tatălui - așa cum găsim în Luca 15 - nu existau pentru Absalom. El nu se „apropiase” (Efeseni 2.13).

Noi, dimpotrivă, am devenit „ai casei lui Dumnezeu” (Efeseni 2.19), „făcuți plăcuți în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6). Dar nu numai atât, am experimentat și o schimbare

Partea 1: Împăcarea (continuare - 4) - Ilustrații pe tema împăcării

completă a inimii: din *vrăjmași* ai lui Dumnezeu am devenit cei *care Îl iubesc pe Dumnezeu și pe Domnul Isus*. Inima lui Absalom, dimpotrivă, nu s-a schimbat câtuși de puțin. La scurt timp după întoarcerea sa, el a pus să fie incendiat lanul de grâu al binefăcătorului său Ioab și nu este nevoie să menționăm gândurile sau comportamentul său față de David.

Cât de recunoscători putem fi pentru ceea ce Dumnezeu a lucrat în noi, astfel încât și inimile, voințele și mințile noastre au fost reînnoite. Cât de recunoscători putem fi că nu mai suntem „în carne” (Romani 8.9), a cărei gândire este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Romani 8.7). Cât de recunoscători putem fi că am primit în schimb „un duh de filiație”, „în care strigăm: Ava, Tată!” (Romani 8.15), și că putem spune Domnului nostru: „Doamne, Tu știi că te iubesc” (Ioan 21.17)!

Ce lecție putem învăța pentru noi înșine din istoria lui David și Absalom? Dacă vrăjmașii lui Dumnezeu trebuie să se împăce, aceasta nu poate avea loc fără pocăință. Dacă Fiul lui Dumnezeu a trebuit să moară pentru împăcare (Romani 5.10⁵), atunci trebuie să recunoaștem de ce a fost necesară această moarte. În niciun caz nu *toți* oamenii au fost pur și simplu împăcați, așa cum credea, de exemplu, predicatorul suedez al mișcării de trezire Carl Olof Rosenius (1816-1868)⁶.

Împăcarea între creștini trebuie, de asemenea, să respecte acest principiu: În primul rând, problema vinovăției trebuie clarificată, iar partea vinovată trebuie să-și mărturisească vina. Împăcarea trebuie să aibă loc în conformitate cu standardul împăcării omului cu Dumnezeu. Dacă problema vinovăției nu este clarificată, împăcarea nu va avea rezultatele pe care le găsim în împăcarea omului cu Dumnezeu: afecțiune și părtășie⁷. Atunci, de multe ori, fiecare își vede de drumul său, fără ca nici cea mai mică parte din motivele despărțirii să fi fost abordate și înlăturate. Condiția prealabilă pentru împăcare nu este doar ca cineva să întindă mâna împăcării, ceea ce este absolut esențial. O condiție prealabilă pentru împăcare este și iertarea, iar o condiție prealabilă pentru iertare este mărturisirea. Vedem clar acest principiu în 1 Ioan 1.9: „Dacă ne *mărturisim* păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele” sau, de asemenea, în Luca 17.3: „Dacă fratele tău păcătuiește, muștră-l, iar dacă se *pocăiește*, iartă-l”.

În Faptele apostolilor și la Pavel, găsim și ideea unei atitudini de iertare atunci când nu există mărturisire. Când Ștefan este ucis cu pietre, el Îl roagă pe Domnul *să nu impute acest păcat* ucigașilor săi (Faptele apostolilor 7.60). Această atitudine iertătoare

⁵ «Pentru că, dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său» (Romani 5.10).

⁶ «Hristos i-a împăcat pe toți și a îndepărtat toate păcatele.» Rosenius în lucrarea «Îndreptățit în Isus – iertat de toate păcatele».

⁷ Aceste țeluri se obțin imediat în cazuri rare. Deseori este nevoie de un proces îndelungat.

o găsim și în Epistola către Efeseni: „Și fiți buni unii cu alții, miloși, *iertându-vă unii pe alții*, după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos” (Efeseni 4.32). În Epistola către Coloseni se spune ceva asemănător: „Îmbrăcați-vă deci, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, smerenie, blândețe, îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat, așa și voi” (Coloseni 3.12,13). Aici este folosit în greacă un cuvânt diferit pentru „a ierta” decât cel folosit în 1 Ioan 1.9⁸ sau în Luca 17.3⁹ (*aphiemi*). Cuvântul *charizomai* folosit acolo se regăsește, de exemplu, cu traducerea „a dărui” în Luca 7.42: „Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi”. *Charizomai* conține așadar ideea că harul este arătat.

Ambele aspecte - *harul*, un dar nemeritat, și *mărturisirea* - sunt importante atât pentru iertare, cât și pentru împăcare: pe de o parte, Dumnezeu ne-a arătat *harul*, făcând primul pas spre lucrarea de împăcare prin darul Fiului; pe de altă parte, *mărturisirea* a fost necesară din partea noastră (compară cu 1 Ioan 1.9), pentru ca Dumnezeu să ne poată ierta.

Împăcarea lui Mefiboșet

2 Samuel 4.4: Și Ionatan, fiul lui Saul, avea un fiu, care era olog de picioare. El era de cinci ani când a venit știrea din Izreel despre Saul și Ionatan, și doica lui l-a luat și a fugit. Și a fost așa: pe când se grăbea ea să fugă, el a căzut și a rămas olog. Și numele lui era Mefiboșet[

2 Samuel 5.8: Și David a zis în ziua aceea: „Oricine va bate pe iebusiți și se va sui spre canalul de apă, să arunce în el și pe ologi și pe orbi, urâți de sufletul lui David...!” De aceea se zice: „Orbul și ologul nu vor intra în casă”.

2 Samuel 9.1-13: Și David a zis: „Mai este cineva care să fi rămas din casa lui Saul, ca să-i arăt îndurare, pentru Ionatan?” Și din casa lui Saul era un slujitor al cărui nume era Țiba. Și l-au chemat la David. Și împăratul i-a zis: „Tu ești Țiba?” Și el a zis: „Robul tău!” Și împăratul a zis: „Mai este cineva din casa lui Saul, ca să-i arăt bunătatea lui Dumnezeu?” Și Țiba a zis împăratului: „Mai este un fiu al lui Ionatan, olog de picioare”. Și împăratul i-a zis: „Unde este?” Și Țiba a zis împăratului: „Iată, este în casa lui Machir, fiul lui Amiel, în Lodebar”. Și împăratul David a trimis și l-a luat din casa lui Machir, fiul lui Amiel, din Lodebar. Și Mefiboșet, fiul lui Ionatan, fiul lui Saul, a venit la David și a căzut cu fața la pământ și a făcut o plecăciune. Și David a zis: „Mefiboșet!” Și el a răspuns: „Iată robul tău!” Și David i-a spus: „Nu te teme, pentru că îți voi arăta negreșit bunătate, pentru Ionatan, tatăl tău, și-ți voi da

⁸ «Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele» (1 Ioan 1.9).

⁹ « Dacă fratele tău păcătuiește, ..., iar dacă se pocăiește, iartă-l» (Luca 17.3).

Înapoi tot ogorul lui Saul, tatăl tău, și vei mânca pâine la masa mea neîncetat“. Și el a făcut o plecăciune și a zis: „Ce este robul tău ca să te uiți la un câine mort ca mine?“ Și împăratul l-a chemat pe Țiba, slujitorul lui Saul, și i-a zis: „Tot ce a fost al lui Saul și al întregii sale case am dat fiului stăpânului tău. ... iar Mefiboșet, fiul stăpânului tău, va mânca pâine la masa mea neîncetat“. Și Țiba avea cincisprezece fii și douăzeci de slujitori. ... „Și“, a zis David, „Mefiboșet să mănânce la masa mea, ca unul dintre fiii împăratului“. ... Astfel Mefiboșet a locuit în Ierusalim, pentru că mânca neîncetat la masa împăratului. Și el era olog de picioare.

Saul fusese vrăjmașul lui David toată viața lui, chiar dacă David îi arătase în repetate rânduri că el însuși nu era vrăjmașul lui Saul. Saul a trebuit să recunoască aceasta din când în când, dar inima lui a rămas neschimbată. Acum, Saul căzuse în războiul cu filistenii. Ce s-a întâmplat deci?

Îngrijitoarea, pe care Ionatan, fiul lui Saul, o luase în casă pentru fiul său Mefiboșet, a auzit vestea morții lui Saul și a lui Ionatan și a fugit. De ce a fugit cu micuțul Mefiboșet, în vârstă de cinci ani, în brațe? Ea s-a gândit la David exact așa cum omul decăzut se gândește la Dumnezeu: că David era ostil. Ea știa cât de mult îl urâse Saul pe David și a dedus din atitudinea lui Saul comportamentul lui David față de casa lui Saul: David, care era destinat de Dumnezeu pentru tronul lui Israel, îl urâse cu siguranță pe Saul, iar acum, că Saul era mort, cu siguranță îi va urî și pe toți urmașii lui. Deoarece Mefiboșet, ca urmaș al lui Saul, ar putea pretinde tronul, ea se temea că David îl va ucide, pentru a elimina un rival la tron. Aceasta a băgat frica în inima ei. Așa că a vrut să protejeze acest copil de răzbunarea lui David. A vrut să fugă cu el de presupusa furie a lui David. Dar, în graba ei, l-a scăpat pe Mefiboșet, care a fost rănit și schilodit pe viață.

Mefiboșet provenea dintr-o dinastie decăzută, respinsă și urâtă. La fel ca el, noi suntem sub judecata exilului și a morții din cauza descendenței noastre din Adam și Eva, pentru că Adam și Eva au păcătuit. Și, la fel ca Mefiboșet, nu am putut face nimic pentru a ne ajuta să ieșim din situația noastră fără speranță. Eram „neputincioși“ (Romani 5.6), la fel cum Mefiboșet era șchiop de ambele picioare. Căderea, care a provocat paralizia lui Mefiboșet, ne amintește de căderea care a dus la starea noastră de neputință: căderea omului în păcat.

La fel cum Mefiboșet era șchiop la „ambele“ picioare, omul este incapabil în două privințe începând de la căderea în păcat: el nu este complet incapabil doar în relația sa cu Dumnezeu; relația sa cu semenii săi este, de asemenea, caracterizată de incapacitate și ostilitate. Una dintre cele două table ale Legii, pe care Moise le-a primit de la Dumnezeu pe munte (Exodul 31.18), reglementa relația omului cu Dumnezeu, iar cealaltă reglementa modul în care oamenii ar trebui să trăiască împreună. Însă, omul nu era în măsură să respecte niciuna dintre porunci. Vedem aceasta chiar înainte de darea Legii (în Geneza 3 și 4): după ce omul a eșuat complet de la Dumnezeu, chiar în capitolul următor el eșuează în relația cu semenii săi: el devine un ucigaș.

Partea 1: Împăcarea (continuare - 4) - Ilustrații pe tema împăcării

Putem vedea măsura în care relațiile dintre oameni sunt perturbate chiar și acolo unde nu ne-am aștepta. Atunci când trebuie să încheiem un contract important, cerem ajutorul unui avocat sau al unui notar, pentru a face contractul atât de etanș și incontestabil încât să nu existe nicio porțiță de scăpare. De ce? Pentru că presupunem (și trebuie să presupunem) că partenerul nostru contractual va exploata totul pentru a profita de contract pe cheltuiala noastră. În cele din urmă, aceasta nu este altceva decât o recunoaștere a ruinei morale complete a omului; el nu poate trata corect cu semenii săi fără să facă cele mai mari eforturi juridice. Nu este suficient să recunoaștem că există o problemă ici și colo; că - pentru a folosi imaginea lui Mefiboșet - un picior șchiopătează. Nu, oamenii sunt complet „neputincioși” și depind exclusiv de Hristos, care „a murit pentru cei nelegiuiți” (Romani 5.6), pentru împăcarea cu Dumnezeu și între ei.

Mefiboșet nu ar fi putut fi împărat peste Israel din cauza paraliziei sale, chiar dacă David nu ar fi fost. Deși era urmașul împăratului, el era incapabil să conducă împărăția. Dumnezeu clarifică astfel ceea ce era deja adevărat despre Saul. Sub conducerea sa, „tot poporul îl urma tremurând” (1 Samuel 13.7), iar un om credincios lui Dumnezeu, David, era urmărit ca o potârniche în munți (1 Samuel 26.20). Domnia lui Saul s-a încheiat cu înfrângerea completă a lui Israel de către filistenii. Dar domnia sa a fost înlocuită de domnia binecuvântată a lui David. Astfel, în istoria lui Mefiboșet avem chiar o referire la împăcarea tuturor lucrurilor, în special la faptul că structurile de autoritate sunt aduse în ordine, așa cum am văzut în capitolul „Împăcarea tuturor lucrurilor (Coloseni 1.20)”.

Dar să revenim la Mefiboșet. Nu doar paralizia sa, ci chiar numele său indică ceea ce caracterizează omul căzut: *Boșet* înseamnă „rușine”. Câtă rușine a acumulat omul de-a lungul mileniilor, câtă rușine am acumulat noi în viața noastră! Mefiboșet locuia în casa lui Machir (= „cel vândut”) în Lodebar (= „fără pășune”; cât de caracteristic pentru golul vieții păcătosului separat de Dumnezeu!). Lodebar era probabil un loc de cealaltă parte a Iordanului, la granița estică a împărăției, departe de David. Aceasta ne amintește de modul în care Pavel îi caracterizează pe credincioșii din Efes: „odinioară erați *departe*” (Efeseni 2.13).

Cât de mult caracterizează aceasta starea noastră pierdută, din care a trebuit să fim împăcați. Noi

- aparțineam unei generații respinse,
- am suferit consecințele căderii în păcat,
- trăiam departe de Dumnezeu,
- am fost caracterizați de frica de Dumnezeu,
- ne temeam de mânia Sa,
- eram complet incapabili să ne ajutăm singuri,
- eram acoperiți cu rușine,
- eram vânduți sub păcat,

Partea 1: Împăcarea (continuare - 4) - Ilustrații pe tema împăcării

- eram lipsiți de orice sursă de ajutor și
- așteptam doar ce e mai rău de la Dumnezeu.

Acum să ne întoarcem la David. În inima lui nu este vrăjmășie. Dimpotrivă, el îl caută pe Mefiboșet. El îi caută pe cei care fac parte din familia vrăjmașilor săi, pentru a-i „arăta bunătatea lui Dumnezeu” (2 Samuel 9.3). În acest sens, el ne amintește de Domnul nostru Isus Hristos: „Dar când *s-a arătat bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru*, El ne-a mântuit ... după propria Sa îndurare” (Tit 3.4,5). „Pentru că, *dacă, fiind vrăjmași*, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său” (Romani 5.10).

Mefiboșet însuși nu vine la David să-l roage, ci David trimite la Lodebar să-l aducă pe Mefiboșet. Mefiboșet trebuie să fie convins că David are gânduri bune față de el. Și astfel David își trimite slujitorii să facă „slujba împăcării” (2 Corinteni 5.18). Astăzi, Dumnezeu *ne* trimite pe noi (2 Corinteni 5.20) să aducem vestea bună săracilor Mefiboșeți din această lume, că „Dumnezeu a iubit lumea” (Ioan 3.16). Ce face David, când Mefiboșet vine la el?

1. În primul rând, David îi alungă teama: „Nu te teme, pentru că îți voi arăta negreșit bunătate” (2 Samuel 9.7). - Dumnezeu nu dorește ca noi să ne temem de El. Noi trebuie să ne simțim bine în prezența Sa. Cum am putea aceasta, dacă ne-am teme de El? Așa că primul lucru, pe care El ni-l spune, este că nu vom mai fi judecați, deoarece Isus Hristos a purtat judecata pentru noi (Isaia 53.5).
2. Apoi, David îi face un cadou lui Mefiboșet: acesta urma să primească înapoi tot ceea ce pierduse: „Îți voi da înapoi tot ogorul lui Saul, tatăl tău” și chiar mai mult: „vei mânca la masa mea neîncetat” (2 Samuel 9.7). Prin urmare, Mefiboșet a fost chiar invitat la părtășie, despre care masa este un simbol. - Și nouă nu numai că ni s-a dat înapoi ceea ce pierdusem, cum ar fi accesul la pomul vieții (Geneza 3.24; Apocalipsa 22.14), dar am fost și „binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești” (Efeseni 1.3). În afară de aceasta, am fost introduși în „părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos” (1 Ioan 1.3).
3. În cele din urmă, Mefiboșet primește o a treia binecuvântare: el „va mânca la masa mea [a lui David] ca unul dintre fiii împăratului” (2 Samuel 9.11). - Aceasta ne amintește că noi venim în fața lui Dumnezeu ca fii și Îl putem cunoaște ca Tată (Efeseni 1.5; 2.18).

Acum, cel care însuși se numea „câine mort” (2 Samuel 9.8), Mefiboșet, a ajuns la Ierusalim în imediata apropiere a lui David, pe care îl credea vrăjmașul său. În afară de aceasta, el este copleșit de binecuvântări și are un loc la masa lui David, printre fiii împăratului. Și asta în ciuda faptului că era încă paralizat, iar șchiopii erau de fapt „odioși” sufletului lui David și nu trebuiau să aibă acces în casa lui (2 Samuel 5.8).

Dacă acum comparăm împăcarea lui Mefiboșet cu împăcarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, atunci vedem că tot ceea ce a făcut David nu exprimă decât slab ceea ce

Partea 1: Împăcarea (continuare - 4) - Ilustrații pe tema împăcării

am primit noi de la Dumnezeu. Nu este David uneori chiar un contrast mai degrabă decât o ilustrare a împăcării lui Dumnezeu? Nu citim nimic despre faptul că David și-a exprimat vreodată dragostea față de Mefiboșet. Cât de mult și-a arătat dragostea față de fiul său fără scrupule, Absalom, chiar și după ce acesta din urmă s-a răzvrătit împotriva lui și a vrut să-lucidă! Mefiboșet stătea la masă „ca unul dintre fiii împăratului”, dar nu era un fiu, așa cum noi am devenit fii. El nu era un moștenitor, așa cum am devenit noi moștenitori. David nu a sacrificat nimic pentru Mefiboșet, așa cum Dumnezeu și-a sacrificat Fiul pentru noi. David nici nu putea să-i ia lui Mefiboșet neputința, șchiopătarea. Dimpotrivă, Dumnezeu ne-a dat Duhul Său, care este puterea pentru o viață nouă. Când Dumnezeu se uită la noi acum, ochii Lui nu găsesc nicio poticnire în noi, așa cum David a găsit poticnire în picioarele bolnave ale lui Mefiboșet, pentru că Dumnezeu ne vede acum în Hristos și suntem „făcuți plăcuți în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6¹⁰).

Răspunsul lui Mefiboșet la bunătatea lui David este caracterizat prin ascultare („Mefiboșet a locuit în Ierusalim”; 2 Samuel 9.13) și bucurie în părtășia cu împăratul („mânca neîncetat la masa împăratului”; 2 Samuel 9.13). El avea un sentiment profund al poziției sale („un câine mort”; 2 Samuel 9.8) și al condiției sale și, prin urmare, avea un sentiment profund al harului pe care David i l-a arătat. Inima lui a fost mișcată și cucerită de aceasta. Și de ce avem noi un răspuns atât de slab la bunătatea Dumnezeului nostru, Mântuitorul, și la dragostea care era gata chiar să dea pe singurul Fiul? Nu este de multe ori pentru că nu am recunoscut profund îndepărtarea noastră față de Dumnezeu și nici nu am înțeles corect starea noastră stricată? „Dar cel căruia i se iartă puțin, iubește puțin”, spune Domnul Isus în Luca 7.47. Nu este oare și din cauză că nu am recunoscut și prețuit în mod corespunzător amploarea binecuvântărilor care ne-au fost date?

Cât de mult se arată schimbarea inimii lui Mefiboșet și într-o ocazie ulterioară. David a trebuit să fugă din Ierusalim, pentru că unul dintre fiii împăratului, printre care se aflase și Mefiboșet, s-a răsculat împotriva lui David. Din cauza paraliziei sale, Mefiboșet nu l-a putut însoți pe David; dar inima lui era cu David, după cum reiese foarte clar din comportamentul său în timpul absenței lui David¹¹. Cât timp suntem pe pământ, nu putem părăsi locul în care răzvrătirea împotriva Domnului nostru și împotriva lui Dumnezeu se înrăutățește tot mai mult; dar în inimile noastre putem să o facem. Se poate observa aceasta la noi?

Vom reveni la această ilustrație mai târziu și o vom detalia puțin mai mult.

¹⁰ Adnotare în versiunea Elberfelder (Edition CSV Hückeswagen) și GBV 2001.

¹¹ «Și nu-și îngrijise picioarele, nici nu-și făcuse barba, nici nu-și spălase hainele, din ziua în care plecase împăratul până în ziua când s-a întors în pace» (2 Samuel 19.24).

Împăcarea în Evanghelia după Luca

Mai mult decât orice altă Evanghelie, Evanghelia după Luca ne arată marele har al lui Dumnezeu. Acest har al lui Dumnezeu este destinat *tuturor* oamenilor. Prin urmare, spre deosebire de Evanghelia după Matei, Evanghelia după Luca nu se adresează în primul rând iudeilor, ci *tuturor* oamenilor. De asemenea, ea ne arată într-un mod deosebit umanitatea Domnului Isus și modul în care El a trăit ca un Om, de care Dumnezeu S-a bucurat.

Aceste două aspecte fac ca în această Evanghelie să ne fie prezentată slujba împăcării într-un mod deosebit de clar. Vrem să parcurgem pe scurt această Evanghelie.

Nașterea lui Isus

Luca 2.1-14: Dar a fost că, în zilele acelea, a ieșit un decret de la Cezar August, ca să se facă un recensământ pe tot pământul locuit. Recensământul acesta s-a făcut prima dată pe când era Quirinius guvernator al Siriei. Și toți se duceau ca să fie înscriși, fiecare în cetatea lui; și s-a suit și Iosif din Galileea, din cetatea Nazaret, spre Iudeea, în cetatea lui David, care se numește Betleem, pentru că el era din casa și din familia lui David, ca să se înscrie împreună cu Maria, care era logodită cu el, ea fiind însărcinată. Și a fost că, pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască; și L-a născut pe Fiul ei cel întâi-născut și L-a înfășat în scutece și L-a culcat în iesle, pentru că nu era loc pentru ei în han. Și în ținutul acela erau păstori, stând în câmp și făcând de strajă, noaptea, la turma lor. Și, iată, un înger al Domnului a stat deodată lângă ei și gloria Domnului a strălucit împrejurul lor și ei s-au temut cu mare teamă. Și îngerul le-a spus: „Nu vă temeți; pentru că, iată, vă aduc o veste bună, de mare bucurie, care va fi pentru tot poporul; pentru că astăzi, în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul. Și acesta vă este semnul: veți găsi un Prunc înfășat în scutece și culcat în iesle“. Și deodată a fost împreună cu îngerul o mulțime de oștire cerească, laudând pe Dumnezeu și spunând: „Glorie lui Dumnezeu în cele preainalte și pe pământ pace, în oameni bună plăcere!“

Chiar în descrierea nașterii Domnului Isus, putem recunoaște cât de îndepărtat era omul de Dumnezeu. Pentru El nu era loc în han. Nu era loc decât într-o iesle a animalelor. În adăposturile pentru *oameni* nu era loc în han. Dar prin aceasta Dumnezeu nu a fost descurajat să ofere omului împăcarea (Luca 2.10,11). El a fost chiar pregătit să vină pe pământ ca un Copil în Hristos.

Primul mesaj pe care îl auzim este: „Nu vă temeți“ (Luca 2.10). Omul, înstrăinat de Dumnezeu și în vrăjmășie cu Dumnezeu, avea toate motivele să se teamă de Dumnezeu. Dar Dumnezeu și-a întins mâna împăciuitoare și a spus, ca să spun așa: Vreau să fac o punte peste prăpastie, voi nu trebuie să vă temeți de Mine. - Dumnezeu dorea să înlăture orice sentiment de teamă. Și El avea un mesaj bun pentru ei, un mesaj de bucurie, în loc de un mesaj de teamă, un mesaj bun, care nu era doar pentru păstori, ci și pentru tot poporul.

Partea 1: Împăcarea (continuare - 4) - Ilustrații pe tema împăcării

Acum Dumnezeu nu a venit cu mase teribile de apă, ca pe vremea lui Noe, pentru a nimici oamenii; dimpotrivă, acum El a încercat să-i atragă la Sine cu toate legăturile dragostei. Oamenii, care au trăit cândva în teamă și la mare distanță de Dumnezeu, care L-au urât și I-au fost ostili, ar trebui să aibă relații cu Dumnezeu în bucuria părtășiei. Acesta este scopul împăcării: „Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea” (Romani 5.11). S-ar mai putea spune: noi Îl admirăm pe Dumnezeu și suntem plini de bucurie că am fost aduși atât de aproape prin Domnul Isus.

În Luca 2.14 găsim apoi cele trei caracteristici de bază ale împăcării:

1. glorificarea lui Dumnezeu
2. pacea
3. favoarea lui Dumnezeu față de omenire

Ordinea acestor trei elemente este foarte importantă.

1. Era absolut necesar pentru lucrarea de împăcare ca *glorificarea lui Dumnezeu* să fie luată în considerare mai întâi. De aceea, omul ostil și înstrăinat trebuia să fie judecat, ceea ce s-a făcut „în trupul cărnii Sale [a lui Hristos], prin moarte” (Coloseni 1.21). Trebuiau să fie judecate păcatele noastre; Hristos a purtat această pedeapsă. Credinciosul a devenit „sfânt și fără pată și de neînvinuit” (Coloseni 1.22).
2. Al doilea element important al împăcării este *pacea*. Găsim legătura dintre pace și împăcare în mod deosebit în Efeseni 2.14-17 și, de asemenea, în Coloseni 1.19,20: „Întregii plinătăți a Dumnezeirii i-a plăcut ... să *împace* toate cu Sine, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui - prin El”. Această pace se referă în primul rând la o relație ordonată cu Dumnezeu în general¹². Dar expresia „pace pe pământ” ne arată că este vorba și despre pacea la nivel orizontal, adică pacea între oameni. Autoritățile rânduite (compară Coloseni 1.20 cu Coloseni 1.16) sunt date pentru a menține pacea. Dar ele au eșuat: oamenii se revoltă unii împotriva altora și împotriva autorităților, autoritățile își asupresc supușii sau vor să-i subjuge pe alții prin forță. Toate acestea înseamnă război. Dar va veni ziua când va fi pace pe pământ - și anume când toate puterile vor fi supuse lui Hristos și controlate de El, care este Capul tuturor. Atunci totul va fi împăcat și Dumnezeu va avea, de asemenea, plăcere de oameni.
3. Aceasta ne duce la al treilea element important al împăcării: *buna plăcere*. După nașterea Domnului Isus, Dumnezeu i-a pus pe îngeri să le vestească păstorilor: „în oameni bună plăcere!” (Luca 2.14). Făcând aceasta, Dumnezeu S-a gândit cu siguranță și, mai presus de toate, la Hristos, care va fi întotdeauna un Om pe placul

¹² Vezi capitolul «A făcut pace» (Coloseni 1.20).

Partea 1: Împăcarea (continuare - 4) - Ilustrații pe tema împăcării

lui Dumnezeu, așa cum a mărturisit Dumnezeu și pe malul Iordanului și pe Muntele transfigurării (a se vedea Matei 3.16,17; 17.5). Dar este mai mult: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea” (2 Corinteni 5.19), ceea ce înseamnă că Dumnezeu dorea, de asemenea, să aibă plăcere și de oameni, datorită lucrării Sale în Hristos; aceasta se împlinește acum în credincioși (Coloseni 1.10).

Totul este asigurat în Hristos:

- El L-a glorificat pe Dumnezeu.
- El este Prințul păcii.
- El este plăcerea lui Dumnezeu.

Pentru că El a devenit Om, Dumnezeu putea vedea deja din acest moment un Om, în care putea să aibă plăcere desăvârșită.

Îngerii au vestit, că s-a născut un Mântuitor. Nu venise un *judcător*, ci se născuse un *Mântuitor*. Prin urmare, slujba de împăcare începe cu vestirea unei mari bucurii și cu o „mulțime de oștire cerească, lăudând pe Dumnezeu” (Luca 2.13). Apoi, ea face ca în Ierusalim să fie oameni care aveau o mare bucurie și Îl lăudau și Îl glorificau pe Dumnezeu, după cum citim în ultimele versete ale Evangheliei după Luca (Luca 24.53). Mai întâi, însă, păstorii sunt determinați de mesajul îngerilor să-L caute pe Hristos și, de asemenea, Îl glorifică și Îl laudă pe Dumnezeu, după ce Îl văd pe Hristos (Luca 2.20).

Prezentarea lui Isus în Templu

Luca 2.22-38: Și, când s-au împlinit zilele pentru curățirea lor, după legea lui Moise, L-au adus la Ierusalim, ca să-L înfățișeze Domnului (după cum este scris în legea Domnului: „Orice întâi-născut de parte bărbătească se va numi sfânt pentru Domnul”) și ca să aducă jertfă, după cum este spus în legea Domnului: „o pereche de turturele sau doi pui de porumbel”. Și, iată, era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; și omul acesta era drept și evlavios, așteptând mângâierea lui Israel; și Duhul Sfânt era peste el. Și a fost divin înștiințat prin Duhul Sfânt că nu va vedea moartea înainte de a-L vedea pe Hristosul Domnului. Și a venit în Duhul în templu. Și, când părinții L-au adus înăuntru pe Copilașul Isus, ca să facă pentru El după obiceiul legii, el L-a primit în brațele sale și L-a binecuvântat pe Dumnezeu și a spus: „Acum, lasă pe robul Tău să plece, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, pentru că au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor: o lumină spre descoperire națiunilor și glorie poporului Tău, Israel”. ... Și Simeon i-a binecuvântat și i-a spus Mariei, mama Lui: „Iată, Acesta este rânduit spre căderea și ridicarea multora în Israel și ca un semn de împotrivire (și chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie), ca să fie descoperite gânduri din multe inimi”. ... Și era o profetesă, Ana, ... ea însăși fiind văduvă până la optzeci și patru de ani), și nu se depărta de la templu, slujind noapte și zi cu posturi și cu rugăciuni; și ea, suindu-se la templu în același ceas, Îl lauda pe Domnul și vorbea despre El tuturor acelor care așteptau răscumpărarea în Ierusalim.

În continuarea capitolului al doilea, vedem din exemplul lui Simeon și al Anei care sunt oamenii care pot avea avantaje din slujba de împăcare și ce trăsături de caracter moral și spiritual au acești oameni: ei sunt „drepti și evlavioși și așteaptă mângâierea lui Israel”, au Duhul Sfânt peste ei (versetul 25), prețuiesc casa lui Dumnezeu și Îi slujesc lui Dumnezeu neîncetat „cu posturi și cu rugăciuni” (versetul 37). De altfel, Simeon prevăzuse deja că slujba de împăcare nu se va limita la poporul lui Israel. Astfel, el a vorbit despre mântuirea „pe care ai pregătit-o înaintea feței *tuturor popoarelor*: o lumină spre descoperire *națiunilor* și glorie poporului Tău, Israel” (versetele 31-32). Faptul că el menționează mai întâi națiunile și apoi Israel indică deja că iudeii nu vor mai avea prioritate în această slujire. Înstrăinarea dintre Dumnezeu și popor era atât de mare încât diferențele dintre iudei și națiuni erau irelevante.

Ispitirea lui Isus în pustiu

Luca 4.1-14: Iar Isus, plin de Duh Sfânt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustiu patruzeci de zile, fiind ispitit de diavolul; și n-a mâncat nimic în acele zile și, când s-au împlinit, a flămânzit. Și diavolul I-a spus: „Dacă ești Fiu al lui Dumnezeu, spune pietrei acesteia să se facă pâine”. Și Isus i-a răspuns, zicând: „Este scris: «Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu»”. Și, ducându-L sus pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului locuit. Și diavolul I-a spus: „Ție Îți voi da toată stăpânirea aceasta și gloria lor, pentru că mie mi-a fost dată și o dau oricui vreau. Deci, dacă Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta”. Și Isus, răspunzându-i, a spus: „Este scris: «Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești»”. Și L-a dus la Ierusalim și L-a pus pe streășina templului și I-a spus: „Dacă ești Fiu al lui Dumnezeu, aruncă-Te de aici jos, pentru că este scris: «Va porunci îngerilor Săi pentru Tine, ca să Te păzească» și: «Te vor purta pe mâini, ca nu cumva să-Ți lovești piciorul de vreo piatră»”. Și Isus, răspunzând, i-a spus: „Este spus: «Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău!»” Și diavolul, sfârșind orice ispită, a plecat de la El pentru un timp. Și Isus, în puterea Duhului, S-a întors în Galileea; și vestea despre El s-a răspândit în tot ținutul din jur.

În capitolul 4 din Evanghelia după Luca, Duhul îl conduce pe Domnul Isus în pustiu pentru a fi „ispitit de diavol” (Matei 4.1). Aceasta înseamnă că El urma să fie testat pentru a vedea dacă Cel care urma să împlinească lucrarea de împăcare va rezista ispitei de a se îndepărta de Dumnezeu. El a rezistat acestei ispite. Nu că rezultatul ar fi fost îndoielnic pentru Dumnezeu, dar aceasta urma să fie demonstrat și în fața îngerilor și a oamenilor: Isus nu S-a îndepărtat de Dumnezeu făcând pâine din pietre, fără o însărcinare de la Dumnezeu, pentru că Îi era foame (Luca 4.3,4); El nu S-a îndepărtat de Dumnezeu, dându-Și devotamentul altuia (Luca 4.5-8); El nu S-a îndepărtat de Dumnezeu, îndoindu-se de dragostea lui Dumnezeu (Luca 4.9-13).

În sinagogă

Luca 4.15-21: Și El îi învăța în sinagogle lor, fiind glorificat de toți. Și a venit în Nazaret, unde crescuse; și a intrat, după obiceiul Său, în ziua sabbatului în sinagogă

și S-a ridicat să citească. Și I s-a dat cartea profetului Isaia; și, derulând cartea, a găsit locul unde era scris: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vestesc captivilor eliberare și orbilor vedere, să pun pe cei zdrobiți în libertate, să vestesc anul plăcut al Domnului”. Și, rulând cartea, dându-i-o îngrijitorului, S-a așezat; și ochii tuturor celor din sinagogă erau ațintiți asupra Lui. Și a început să le spună: „Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta pe care ați auzit-o”.

Domnul Isus a venit în lume pentru a le oferi oamenilor împăcarea, nu pentru a aduce judecata. Putem vedea aceasta foarte clar în întâmplarea din sinagogă, când Domnul Isus a citit din cartea profetului Isaia (Isaia 61.1,2a; Luca 4.18,19): la mijlocul frazei, El s-a oprit și a rulat cartea, pentru că nu venise să vestească „ziua răzbunării” (Isaia 61.2b), ci să „vestească anul de îndurare al DOMNULUI” (Isaia 61.2a). Cât de evident a fost efortul lui Dumnezeu de a le arăta oamenilor dragostea Sa în această veste bună pentru „săraci” (Luca 4.18)! Totul se împlinea acum în persoana lui Hristos: „Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta pe care ați auzit-o” (Luca 4.21).

Leprosul

Luca 5.12-14: Și a fost că, pe când era El într-una din cetăți, iată un om plin de lepră; și, văzându-L pe Isus, a căzut cu fața la pământ și L-a rugat, spunând: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești”. Și, întinzându-Și mâna, l-a atins, spunând: „Vreau, fii curățit!” Și îndată lepra a plecat de la el. Și El i-a poruncit să nu spună nimănui: „Ci mergi, arată-te preotului și adu pentru curățirea ta după cum a rânduit Moise, ca mărturie pentru ei”.

Medicul Luca este singurul evanghelist care ne spune cât de rău stăteau lucrurile pentru acest lepros: era „plin de lepră”. Prorocul Isaia vorbește despre poporul păcătos Israel și folosește o imagine similară: „Din talpa piciorului până în creștet, nimic nu-i sănătos în el” (Isaia 1.6). Când Domnul Isus Își întinde mâna spre lepros, îl atinge și spune: „Vreau; fii curățit!” (Luca 5.13), atunci vedem cum mâna dragostei împăciuitoare a lui Dumnezeu se întinde spre oamenii care, din cauza consecințelor păcatului (leproșii din Biblie sunt o imagine a celor care simt în ei efectele păcatului), trebuiau să fie departe de Dumnezeu („în afara taberei”; Leviticul 13.46) și în care nu se găsea absolut nimic bun.

Fiul văduvei

Luca 7.14: Și, apropiindu-Se, a atins sicriul și cei care-l duceau s-au oprit. Și El a spus: „Tinere, ție îți spun: ridică-te!”

În Luca 7.14, în relatarea despre văduva care a trebuit să-și ducă unicul fiu la mormânt, vedem cum mâna lui Dumnezeu se întinde spre moarte în Fiul Său Preaiubit și unic („El ... a atins sicriul”) - moartea, care reprezintă ultima etapă a îndepărtării omului de Dumnezeu - și îl readuce pe mort la viață.

Ungerea lui Isus de către femeia păcătoasă

Luca 7.36-50: Dar unul dintre farisei Îl ruga să mănânce cu el. Și, intrând în casa fariseului, a stat la masă. Și, iată, o femeie din cetate, care era păcătoasă, și care știa că El stătea la masă în casa fariseului, luând un vas de alabastru cu mir și stând la spate, la picioarele Lui, plângând, a început să-I stropească picioarele cu lacrimi, și I le ștergea cu părul capului ei și Îi săruta picioarele și le ungea cu mir. Și, văzând aceasta, fariseul care-L invitase și-a zis în sine, spunând: „Acesta, dacă ar fi profet, ar cunoaște cine și ce fel de femeie este cea care-L atinge, pentru că este păcătoasă”. Și Isus, răspunzând, i-a zis: „Simone, am să-ți spun ceva”. Și el a zis: „Spune, Învățătorule!” „Erau doi datornici ai unui creditor: unul îi datora cinci sute de dinari și celălalt cincizeci. Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi; deci care dintre ei îl va iubi mai mult?” Și Simon, răspunzând, I-a spus: „Presupun că acela căruia i-a iertat mai mult”. Și El i-a spus: „Drept ai judecat”. Și, întorcându-Se spre femeie, i-a spus lui Simon: „Vezi tu această femeie? Am intrat în casa ta; apă pentru picioarele Mele nu Mi-ai dat, dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrimile ei și le-a șters cu părul capului ei. Sărutare nu Mi-ai dat, dar ea, de când am intrat, n-a încetat să-Mi sărute picioarele. Cu untdelemn capul nu Mi l-ai uns, dar ea cu mir Mi-a uns picioarele. De aceea îți spun: Iertate sunt păcatele ei cele multe, pentru că a iubit mult; dar cel căruia i se iartă puțin, iubește puțin”. Și ei i-a spus: „Iertate sunt păcatele tale”. Și cei care stăteau cu El la masă au început să spună în ei înșiși: „Cine este Acesta care iartă și păcatele?” Dar El i-a zis femeii: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace”.

În întâmplarea cu femeia păcătoasă, care stă la picioarele Domnului Isus în casa fariseului, ni se arată: unii, în mândria lor și din cauza vrăjmășiei lor religioase, resping oferta de împăcare, iar alții o acceptă cu bucurie. Parabola creditorului și a celor doi datornici, pe care Domnul o spune în casa fariseului, ne arată că oferta există pentru amândoi: „Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi” (Luca 7.42). De altfel, această parabolă - ca și întâmplarea cu leprosul (vezi Luca 5) - se găsește doar aici, în Evanghelia după Luca. Prin urmare, oferta de împăcare este valabilă atât pentru fariseul care se considera îndreptățit, cât și pentru femeia păcătoasă¹³.

În acțiunea Domnului cu femeia păcătoasă, nu vedem încă toate rezultatele împăcării, dar găsim baza împăcării în iertarea păcatelor (Luca 7.47¹⁴), deoarece păcatele au cauzat îndepărtarea dintre Dumnezeu și noi. (Nu este vorba doar despre o „mentalitate” înstrăinată și ostilă, ci și despre „faptele rele” prin care se manifestă

¹³ «Anume că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, nesocotindu-le greșelile lor și punând în noi cuvântul împăcării» (2 Corinteni 5.19).

¹⁴ «De aceea îți spun: Iertate sunt păcatele ei cele multe, pentru că a iubit mult; dar cel căruia i se iartă puțin, iubește puțin» (Luca 7.47).

Partea 1: Împăcarea (continuare - 4) - Ilustrații pe tema împăcării

această mentalitate [Coloseni 1.21¹⁵]). Aceasta înseamnă că condiția prealabilă pentru împăcare este ca problema păcatelor să fi fost mai întâi rezolvată prin iertare.

1. Ispășirea este, prin urmare, baza împăcării, și iertarea păcatelor este prima parte a împăcării. Numai în acest fel Dumnezeu poate acum să nu impute păcatele și să-i readucă pe oameni în părtășia Sa, deoarece Dumnezeu are nevoie și de o bază justă pentru aceasta.
2. În al doilea rând, este vorba despre schimbarea sentimentelor față de Dumnezeu. Acestea au fost arătate în dragostea acestei femei pentru Domnul („a iubit mult”; Luca 7.47). Inima lui Dumnezeu dorește să primească din partea oamenilor un răspuns la dragostea Sa. Aceasta a fost împlinit aici. Despre acest răspuns al dragostei inimii noastre citim și în contextul cu pasajul care vorbește despre împăcare în 2 Corinteni 5.15: „El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat”.
3. Și, în al treilea rând, vedem și unde duce împăcarea - la pace: „Du-te în pace” (Luca 7.50).

Această femeie păcătoasă a recunoscut că Dumnezeu în Hristos i-a întins mâna Sa de împăcare, astfel încât nu i-a fost rușine să vină în casa fariseului la Domnul Isus și să-I ude picioarele cu lacrimile ei.

În acest eveniment din casa fariseului, vedem clar că omul este responsabil pentru primirea mâinii întinse a lui Dumnezeu. Alte pasaje ne vor arăta că împăcarea este, în cele din urmă, acțiunea suverană a lui Dumnezeu; dar aici ne este prezentată latura responsabilității omului.

Gadarenul

Luca 8.26-35: Și au ajuns în ținutul gadarenilor, care este de partea cealaltă a Galileii. Și, când a ieșit pe uscat, L-a întâmpinat un om din cetate, care avea demoni de mult timp, și nu purta haină și nu locuia în casă, ci în morminte. Și, văzându-L pe Isus, a strigat și a căzut înaintea Lui și a spus cu glas tare: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiu al Dumnezeului celui Preaînalt? Te rog, nu mă chinui”. Pentru că El porunca duhului necurat să iasă din om; pentru că de mult timp îl apucase și omul era ținut sub pază, legat cu lanțuri și cu obezi, și el, rupând legăturile, era dus de demon în pustii. Și Isus l-a întrebat, spunând: „Care-ți este numele?” Și el a spus: „Legiune”, pentru că mulți demoni intraseră în el. Și ei Îl rugau să nu le poruncească să plece în Adânc. Și era acolo o turmă cu mulți porci, păscând pe munte; și L-au rugat să le îngăduie să intre în ei. Și le-a îngăduit. Și demonii, ieșind din om, au intrat în porci; și turma s-a repezit de pe malul abrupt în lac și s-a înecat. Dar cei care îi pășteau, văzând ce s-a întâmplat, au fugit și au dat de știre în cetate și în ținut. Și au ieșit să

¹⁵ «Voi erați odinioară străini și vrăjmași în gândire, prin lucrări rele» (Coloseni 1.21).

vadă ce s-a întâmplat; și au venit la Isus și l-au găsit pe omul din care ieșiseră demonii șezând la picioarele lui Isus, îmbrăcat și întreg la minte; și s-au temut.

În capitolul 8 găsim un om care ajunsese complet sub puterea adversarului lui Dumnezeu. Acesta chiar îl înstrăinase de semenii săi și îl împinsese în pustiu. El nu voia să aibă nimic de-a face cu Isus, Fiul lui Dumnezeu. Dar Domnul Isus a avut milă și de el, iar în final îl vedem pe acest om „șezând la picioarele lui Isus”. Acesta este scopul împăcării: să ne aducă la Dumnezeu, la Tatăl, în apropierea Sa cea mai intimă (compară cu Efeseni 2.18: „intrare la Tatăl”; Coloseni 1.22: „să vă prezinte ... înaintea lui”).

Samariteanul milostiv

Luca 10.30-37: Și Isus, răspunzând, a spus: „Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon și a căzut între tâlhari, care l-au dezbrăcat și l-au rănit, și au plecat, lăsându-l pe jumătate mort. Și, din întâmplare, un preot cobora pe drumul acela; și, văzându-l, a trecut înainte pe partea cealaltă. Și tot astfel și un levit, ajungând la locul acela, a venit și a văzut și a trecut înainte pe partea cealaltă. Dar un samaritean care călătorea a venit la el și, văzându-l, i s-a făcut milă. Și s-a apropiat și i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin; și, punându-l pe animalul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el. Și a doua zi dimineața, pe când pleca, scoțând doi dinari, i-a dat hangului și i-a spus: «Ai grijă de el; și orice vei mai cheltui, eu îți voi da înapoi la întoarcerea mea». Care dintre aceștia trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari?” Și el a spus: „Cel care a avut milă de el”. Și Isus i-a spus: „Mergi și fă și tu la fel”.

În timp ce în Luca 7 este prezentată responsabilitatea omului, în Luca 10 este scoasă în evidență în mod deosebit suveranitatea lui Dumnezeu. Omul din parabola samariteanului milostiv este complet neajutorat, complet incapabil să se ajute singur. Nici Legea nu l-a ajutat pe acest om. Vedem aceasta în comportamentul preotului și al levitului: Au trecut pe lângă el, pentru că riscau să se întineze, dacă l-ar fi atins pe bărbatul atacat, care probabil era deja mort, pentru a-l ajuta.

Omul din parabolă este o imagine a unei persoane care se îndepărta de Dumnezeu: de la Ierusalim în jos spre Ierihon. Ierusalimul este cetatea lui Dumnezeu, în timp ce Dumnezeu pronunțase un blestem în legătură cu reconstruirea Ierihonului (Iosua 6.26). Așadar, îl vedem pe om cu spatele spre Dumnezeu îndepărtându-se tot mai mult de El și grăbindu-se spre pieire. Chiar dacă nu a existat niciun ajutor din partea preotului sau a levitului, omul nici nu se putea ajuta singur: samariteanul are grijă de toate. Nimic nu este lăsat la latitudinea omului - samariteanul asigură totul, de la început până la sfârșit: *el* se apropie; *el* îi pansează rănilor; *el* toarnă untdelemn și vin pe ele; *el* îl pune pe propriul său animal; *el* îl duce la han; *el* are grijă de el; și *el* mai vrea să plătească și restul la întoarcerea sa.

Dar poate cel mai mare lucru nu este ceea ce *face*, ci ceea ce *simte*: „văzându-l, i s-a făcut milă” (Luca 10.33). Aici vedem toată dragostea lui Dumnezeu, care este *mișcat lăuntric*

Partea 1: Împăcarea (continuare - 4) - Ilustrații pe tema împăcării

de omul care a căzut departe de El, care s-a îndepărtat atât de mult, încât nu se mai poate întoarce și care și-a adus asupra sa propria distrugere. Și cum Dumnezeu ia totul asupra Sa, absolut totul, pentru a arăta omului dragostea Sa! Dumnezeu îl aduce pe om în locul în care El - atunci când El Însuși a venit în lume în Hristos - nu găsisese niciun loc: la han. Când omul ajunge la han, tot ceea ce el are este un dar de la samaritean. El nu avea nimic de la sine. Nu are aceasta legătură cu 2 Corinteni 5, unde împăcarea este adusă în legătură cu o nouă creație și unde citim că „*totul* este de la Dumnezeu” (1 Corinteni 5.18)?

Marele banchet

Luca 14.12-24: Și spunea și celui care-L invitase: „Când faci un prânz sau o cină, nu chema pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te invite și ei, la rândul lor, și să ai răsplată. Ci, când faci un ospăț, cheamă pe săraci, pe infirmi, pe șchiopi, pe orbi, și vei fi fericit, pentru că ei n-au cu ce să-ți răsplătească; pentru că ți se va răsplăti la învierea celor drepți”. Și unul dintre cei care stăteau la masă cu El, auzind acestea, I-a spus: „Ferice de cel care va mânca pâine în Împărăția lui Dumnezeu!” Și El i-a spus: „Un om oarecare a făcut o cină mare și i-a invitat pe mulți; și l-a trimis pe robul său, la ceasul cinei, să spună celor invitați: «Veniți, pentru că acum toate sunt gata». Și au început, într-un gând, să se scuze toți. Cel dintâi i-a spus: «Am cumpărat un ogor și trebuie să merg să-l văd; te rog, scuză-mă». Și altul a spus: «Am cumpărat cinci perechi de boi și merg să-i încerc; te rog, scuză-mă». Și altul a spus: «M-am căsătorit și de aceea nu pot veni». Și robul, venind, i-a spus stăpânului său acestea. Atunci stăpânul casei, mâniat, i-a spus robului său: «Ieși repede în piețele și străzile cetății și adu-i aici pe săraci și pe infirmi și pe șchiopi și pe orbi!» Și robul a spus: «Doamne, s-a făcut cum ai poruncit și mai este loc». Și stăpânul i-a zis robului: «Ieși la drumuri și la garduri și silește-i să intre, ca să mi se umple casa; pentru că vă spun că nici unul din oamenii aceia care au fost invitați nu va gusta din cina mea»”.

În parabola marelui banchet vedem că Dumnezeu dorește și face totul pentru a avea părtașie cu omul:

- Dumnezeu face totul, pentru ca omul să poată veni („acum toate sunt gata”; Luca 14.17).
- Dumnezeu dorește ca *mulți* oameni să vină („ca să mi se umple casa”; Luca 14.23).
- Dumnezeu chiar le cere oamenilor să vină („silește-i”; Luca 14.23).

Aici vedem predicarea cuvântului împăcării într-un mod exemplar (compară cu 2 Corinteni 5.20¹⁶). Pur și simplu trebuie să existe un răspuns adecvat pentru lucrarea Domnului Isus (deși aceasta nu este menționat în acest pasaj). Nu poate fi acceptabil

¹⁶ «Vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!» (2 Corinteni 5.20).

pentru Dumnezeu ca doar câțiva oameni să vină la banchetul Său și să se bucure de ceea ce El a pregătit. El a plătit un preț atât de infinit de mare pentru acest banchet, iar Fiul Său a suferit atât de cumplit, încât nu poate rămâne la un grup mic, care să beneficieze de lucrare: Casa trebuie să fie umplută.

Reacția gazdei la respingerea oaspeților săi ne dă o mică idee despre ce înseamnă pentru Dumnezeu faptul că oferta Sa de împăcare nu este acceptată de mulți, chiar și astăzi:

Parabolele despre pierdere și regăsire

Luca 15: Și toți vameșii și păcătoșii se apropiau de El ca să-L asculte. Și fariseii și cărturarii murmurau, spunând: „Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă împreună cu ei”. Și le-a spus parabola aceasta, zicând: „Care om dintre voi, având o sută de oi și pierzând pe una din ele, nu le lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustiu și merge după cea pierdută, până o va găsi? Și, după ce a găsit-o, o pune pe umerii săi, bucurându-se; și, venind acasă, cheamă prietenii și vecinii, spunându-le: «Bucurați-vă împreună cu mine, pentru că mi-am găsit oaia pierdută!» Vă spun că astfel va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni drepecți care n-au nevoie de pocăință.

Sau care femeie, având zece drahme, dacă va pierde o singură drahmă, nu aprinde o lumină și nu mătură casa și nu caută cu grijă, până când o va găsi? Și, după ce a găsit-o, cheamă prietenele și vecinele, spunând: «Bucurați-vă împreună cu mine, pentru că am găsit drahma pe care o pierdusem». Astfel, vă spun, este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește”.

Și El a spus: „Un om oarecare avea doi fii. Și cel mai tânăr dintre ei i-a spus tatălui: «Tată, dă-mi partea de avere care îmi revine». Și el le-a împărțit averea. Și nu după multe zile, fiul mai tânăr, adunând totul, a plecat într-o țară îndepărtată și acolo și-a risipit averea, trăind în destrăbălare. Iar după ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă. Și a mers și s-a alipit de unul din cetățenii țării aceleia și el l-a trimis pe ogoarele lui să pască porcii. Și dorea mult să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, și nimeni nu i le dădea. Dar, venindu-și în fire, a spus: «Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, și eu mor de foame aici! 18. Mă voi ridica și voi merge la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi». Și s-a ridicat și a venit la tatăl său. Dar, pe când era el încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă și a alergat și a căzut pe gâtul lui și l-a sărutat mult. Și fiul i-a spus: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău». Dar tatăl le-a zis robilor săi: «Aduceți haina cea mai bună și îmbrăcați-l și puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare; și aduceți vițelul cel îngrășat și înjunghiați-l, și să mâncăm și să ne veselim; pentru că acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit». Și au început să se veselească. Și fiul său mai mare era la câmp. Și, când a venit și s-a apropiat de casă,

a auzit muzică și jocuri și, chemând la sine pe unul dintre slujitori, a întrebat ce să fie acestea. Și el i-a spus: «Fratele tău a venit; și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos și bine». Dar el s-a mâniat și nu voia să intre; și tatăl său a ieșit și-l ruga să intre. Dar el, răspunzând, i-a spus tatălui său: «Iată, eu de atâția ani îți slujesc și niciodată nu ți-am călcat vreo poruncă; și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei; iar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat!» Dar el i-a spus: «Copile, tu întotdeauna ești cu mine și tot ce este al meu este al tău. Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, și era pierdut și a fost găsit».

În concordanță cu Coloseni 1.19,20, unde împăcarea este asociată cu plinătatea (Dumnezeirii), în acest capitol găsim în parabolă pe Fiul (= păstorul, care caută oaia pierdută), pe Duhul (= femeia care caută drahma) și pe Tatăl (care îl așteaptă pe fiul său) preocupați să-i readucă pe oameni în părtășia cu Sine. Învățăm din acest capitol că împăcarea omului nu se referă atât de mult la ceea ce primește *omul* (deși și aceasta este de subînțeles); este vorba mai ales despre bucuria *lui Dumnezeu* în împăcare. Astfel, în întoarcerea fiului risipitor, bucuria tatălui este descrisă în detaliu, dar nu și bucuria fiului, la care ne-am fi așteptat. În fiecare parte a parabolei, bucuria persoanei care găsește ceea ce a pierdut este subliniată în mod deosebit.

Mai mult, parabolele din Luca 15 pun accentul pe faptul de a fi pierdut: „oaia mea care se *pierduse*«, »drahma, pe care o *pierdusem*«; »era *pierdut* și a fost găsit». Aceste parabole ne arată un lucru: Dumnezeu a pierdut ceva, pe care El îl prețuiește foarte mult. El îl crease pe om pentru a avea părtășie cu el; dar această părtășie netulburată a fost pierdută prin căderea omului în păcat. Faptul că Dumnezeu a *pierdut* ceva poate fi găsit încă de pe primele pagini ale Bibliei. Acolo citim că Dumnezeu îl *caută* pe om (Geneza 3.4,5). Când ceea ce a fost pierdut în parabole este în cele din urmă regăsit, citim și despre marea bucurie a păstorului, a femeii și a tatălui. În aceasta putem vedea bucuria Dumnezeului trinitar.

De asemenea, vedem aici că poziția celui regăsit este mult mai bună decât era înainte: oaia nu este adusă înapoi la turmă, ci „acasă”; iar fiul risipitor nu numai că se întoarce acasă, dar primește și cea mai bună haină și vițelul cel gras.

Prin împăcare, părtășia netulburată dintre Dumnezeu și noi a redevenit acum posibilă. La fel cum în parabole oaia, drahma și fiul au fost regăsite, Dumnezeu l-a „regăsit” pe om, ca să spunem așa. Acesta este rezultatul împăcării pentru noi, care am fost aleși înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1.4): nu suntem readuși la starea în care se afla omul în Eden înainte de căderea în păcat, ci ni se dă o poziție complet nouă în fața lui Dumnezeu: suntem aduși la ceea ce Dumnezeu a intenționat întotdeauna pentru noi - la savurarea întregii Sale dragoste în casa Sa. Aceasta este ceea ce am constatat și atunci când am studiat Coloseni 1.22.

Partea 1: Împăcarea (continuare - 4) - Ilustrații pe tema împăcării

De asemenea, putem vedea cât de mult dorea Dumnezeu să-l aducă pe om înapoi la El în mica propoziție: „Dar, pe când era el încă departe, tatăl său l-a văzut”. După ce fiul își dă seama că a păcătuit și se întoarce, tatăl său îl vede de departe. Ne putem imagina foarte bine că tatăl a continuat să privească, pentru a vedea dacă fiul risipitor se va întoarce. Dumnezeu, de asemenea, nu a încetat să Se uite după om în tot timpul în care omul a fost înstrăinat de El, dar, spre deosebire de tatăl din parabolă, El îl vede pe om când acesta este încă, la figurat vorbind, „la porci”. Sărutul tatălui este atunci o imagine vie a faptului că distanța dintre Dumnezeu și om a fost anulată prin împăcare.

Până acum am privit doar aspectul harului din partea tatălui (care este o imagine a lui Dumnezeu). Cu toate acestea, în cadrul împăcării, aspectul responsabilității din partea păcătosului (pe care îl vedem în imaginea fiului din parabolă) este, de asemenea, important. Cu regret, acest aspect este uneori trecut cu vederea astăzi, mai ales când vine vorba de aplicarea relatării despre fiul risipitor la refacerea relațiilor distruse. Nu citim că tatăl l-a urmat pe fiu în ținutul îndepărtat și nici nu s-a dus la el, atunci când fiul a devenit îngrijitor de porci.¹⁷ Mai întâi, fiul a trebuit să-și dea seama de situația sa, apoi să se ridice și să meargă la tatăl. Aceasta este pocăința; aceasta este întotdeauna o premisă. După ce tatăl l-a sărutat, mărturisirea fiului nu a lipsit: „Am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta”. Fără mărturisire, nu există iertare și nici împăcare adevărată. Problema vinovăției trebuie să fie rezolvată, pentru a se ajunge la o adevărată împăcare.¹⁸

În cuvintele tatălui din versetul 22, vedem o imagine a „noii creații”, pe care Dumnezeu a realizat-o în credincios: „Aduceți haina cea mai bună și îmbrăcați-l și puneți-i un inel în deget și încălțămintele în picioare”. Fiul este adus acum într-o stare mult mai bună decât cea în care era înainte de a-și părăsi tatăl. Distanța dintre tată și fiu nu este simplu depășită. Zdrențele fiului risipitor nu sunt spălate și cârpite, sandalele nu sunt reparate, ci totul devine nou.

În afară de aceasta, Dumnezeu dorește ca noi să ne simțim bine în prezența Sa.¹⁹ Noi putem să ne simțim deja la fel de bine în prezența lui Dumnezeu astăzi, așa cum ne vom „simți bine” într-o zi în cer, în eternitate la Domnul, când vom savura prezența Sa. Nu trebuie să ne fie teamă că cineva se va supăra pe noi; nu ne simțim ca niște

¹⁷ În cazul păstorului este altfel: acolo totul depinde de el; oaia este complet neputincioasă. De asemenea, este diferit și în cazul drahmei; în drahmă nu există nici măcar viață. În timp ce în cazul fiului risipitor este vorba despre responsabilitatea noastră, vedem că totul depinde de Dumnezeu, deoarece eram „fără putere” (Romani 5.6) eram ca oaia și „morți în greșeli și în păcate” (Efeseni 2.1), așa cum semnifică drahma.

¹⁸ Vezi în privința aceasta capitolul «Împăcarea lui Absalom».

¹⁹ Prin aceasta nu este vorba de confort, așa cum în zilele noastre se vestește prin așa-numita evanghelică a confortului.

Partea 1: Împăcarea (continuare - 4) - Ilustrații pe tema împăcării

străini sau chiar ca niște oaspeți; locul nostru este acolo, la fel cum locul copiilor noștri este în casa noastră.

Și fiul regăsit ar trebui să se simtă bine în prezența tatălui său, după întoarcerea lui acasă; de aceea tatăl a acționat cu fiul așa cum citim în versetele 20-24. Cu sărutul, totul a fost clarificat din partea tatălui. Fiul nu a devenit mai plăcut, pentru că purta cele mai bune haine, dar a avut loc o mare schimbare în ceea ce privește sentimentele fiul. Fără o haină nouă, încă în zdrențe, el nu s-ar fi putut simți bine în prezența tatălui său. Aici avem ideea de împăcare, care se referă la om. Când fiul risipitor a fost îmbrățișat de tatăl său și a devenit conștient că se află în grațiile tatălui său și că acesta nu este supărat pe el, și după ce și-a făcut mărturisirea – el era împăcat.

Dar era doar o parte a împăcării, pentru că el încă stătea acolo în hainele sale murdare, în zdrențe și desculț. Așa că fiul nu se putea simți bine în prezența tatălui său, care îi arătase doar dragoste și acum milă deplină. Abia când a avut cea mai bună haină²⁰ pe el, sandalele în picioare²¹ și inelul²² pe deget a putut să se bucure conștient de împăcare.

Masa comună cu vițelul sacrificat în centru ne amintește de jertfa de pace. Această jertfă vorbește despre părtășia dintre Dumnezeu și om datorită lucrării lui Hristos, despre o părtășie din care izvorăște o bucurie profundă. Această bucurie este exprimată în cuvintele tatălui: „Să mâncăm și să ne veselim” (Luca 15.23). Semnele adevăratei împăcări sunt o relație fericită și netulburată, în care cineva se simte în largul său, precum și părtășie și bucurie.

O scurtă reflecție asupra rolului slujitorilor din parabolă. La fel cum slujitorii tatălui au primit sarcini (Luca 15.22,23), Dumnezeu ne dă și nouă sarcini astăzi. Desigur, Duhul Sfânt este cel care lucrează în oameni, dar Dumnezeu vrea să folosească oamenii pentru a vesti cuvântul împăcării (2 Corinteni 5.20). Ce har când El vrea să ne folosească pentru asta!

„Tată, iartă-i!”

Luca 23.34: Și Isus spunea: „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac!”

Aici găsim apogeul slujbei de împăcare. După ce oamenii L-au răstignit pe Domnul, în ciuda tuturor eforturilor dragostei Sale, El spune: „Tată, iartă-i, pentru că nu știu ce fac!” Vom vedea cum răspunde Dumnezeu acestei cereri în pasajul următor:

²⁰ Aici ne amintim de „hainele mântuirii” din Isaia 61.10.

²¹ Sandalele în picioare ne fac să ne gândim la libertatea de a intra și a ieși din casa tatălui.

²² Inelul, în care sunt unite toate, ne amintește probabil de relațiile netulburate și este totodată un semn al demnității.

Ultimele cuvinte ale Domnului înviat către ucenicii Săi

Luca 24.44,47: Și le-a spus: „Acestea sunt cuvintele pe care vi le-am spus pe când eram încă împreună cu voi, că trebuie să fie împlinite toate cele scrise despre Mine în legea lui Moise și în profeți și în psalmi“. ... și să se predice în Numele Său pocăința și iertarea de păcate la toate națiunile, începând de la Ierusalim.

Am mai putea noi considera că este posibil ca Dumnezeu să mai permită ca iertarea să fie vestită – acum, după ce oamenii L-au respins pe Fiul lui Dumnezeu și L-au ținut în cuie pe cruce? Răspunsul lui Dumnezeu la faptul că omul I-a arătat cea mai mare vrăjmășie este, că El lasă acum să se predice cuvântul împăcării: „Împăcați-vă cu Dumnezeu!“ (2 Corinteni 5.20). Dar este mai mult decât atât: când El lasă să se vestească acum iertarea, El le spune, de asemenea, ucenicilor: „Începând din Ierusalim!“! Ei trebuiau să predice cuvântul împăcării chiar în cetatea care acționase atât de teribil împotriva Lui, precum nu se putea mai rău! Faptul că trebuia să fie predicat mai întâi în această cetate arată cât de mult L-a glorificat Domnul Isus pe Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu este acum în poziția de a răspunde urii și ostilității împotriva dragostei Sale, care a venit la El chiar din această cetate, cu și mai multă dragoste.

Sursa: „Versöhnung statt Allversöhnung!“ pag. 65-102, Edition Nehemia, ediția 2020.